

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ δρ. 10.—	Ἐτησίᾳ φρ. 10. 12.50
Ἐξάμηνος » 5,50	Ἐξάμηνος » 6,50
Τρίμηνος » 3,—	Τρίμηνος » 3,50

ἢ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ὀκτωβρίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 47

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ὅπως δὴ ποτε, αὐτὲς ἡ ἀβεβαιότητες ἐνμποροῦσαν νὰ βαστάξουν, γιὰ τὴν μολὴν Χάρμπερτ γίνονταν τέλεια καλὰ, οἱ ἄποικοι θάκταναν τὴ μεγάλη ἐξερεύνησι πού σχεδίαζαν πρὸ καιροῦ. Ἐπρεπε ὅμως νὰ περιμένουν ἀκόμη ἓνα μῆνα τὸ λιγώτερο, γιὰ τὸ Κύρος Σμιθ ἔκρινε, ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ νικήσουν τοὺς κακούργους, ἀν' ἔβγαιναν ὅλοι μαζί.

Εὐτυχῶς ὁ Χάρμπερτ καλλιτέρευε ὁλόγιστα. Τὸ σηκώτι του εἶχε ξεπρισθῇ ὁλοσχερῶς καὶ ἡ πληγὴς του μποροῦσαν νὰ θεωρηθοῦν κλεισμένες καὶ γιαντρεμμένες τελεωτικῶς.

Πολλὰ καὶ σπουδαῖες ἐργασίαι ἐγείναν τὴν Τερψιθέα τὸν Ἰανουάριον. Ὁ σκοπὸς τοὺς ἦταν νὰ περισώσουν ὅ, τι μποροῦσε νὰ περισωθῇ ἀπὸ τὰ ρηγμαγμένα χωράφια καὶ τὸν λαχανόκηπον, εἴτε στᾶρι, εἴτε ὀσπρία, εἴτε λαχανικά. Μάζευαν, ξαναφύτευαν ἢ ἐφύλαξαν γιὰ νὰ ξανασπείρουν. Ὅσο γιὰ τὰ σπιτάκια τῆς αὐλῆς, τὸ μύλο, τοὺς σταύλους, ὁ Κύρος Σμιθ ἐπρωτίμῃ νὰ τὰ ξαναφτιάσουν ἀργότερα. Γιὰ τὸ ἐνῶ οἱ σύντροφοί του κι' αὐτοὶ θὰ ἔβγαιναν νὰ κυνηγήσουν τοὺς κακούργους, αὐτοὶ μποροῦσαν ἐξαίρετα νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν τόπον καὶ νὰ καταστρέψουν ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ ἔργα τῶν ἀποίκων. Μόνο ἀπὸ καθαρίζονταν τὸ νησί ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ τέρατα, οἱ ἄποικοι θὰ μποροῦσαν χωρὶς φόβον νὰ ξανακάμουν τὴν Τερψιθέα ὅπως ἦταν.

Ὁ Χάρμπερτ ἄρχισε νὰ σηκώνεται (*) ἀπὸ τὰ μέσα Ἰανουαρίου. Στὴν ἀρχή, μιὰ ὥρα τὴν ἡμέρα, ἔπειτα δύο, ἔπειτα τρεῖς... Ἡ δυνάμεις του ξαναγύριζαν γρήγορα, γιὰ εἶχε γερὸ ὄργανισμό. Κι' ἦταν τώρα δεκαοκτὼ χρονῶν ἔφηβος, ψηλός, πού ἔδειχνε ὅτι θὰ γίνῃ ἀντὺρας μὲ ὥρατο κι' εὐγενικὸ παρουσιαστικόν. Ἀπὸ τὴν στιγμή αὐτή, ἡ ἀνάρρωσις του, ἂν καὶ ἀπαιτοῦσε ἀκόμα πολλὰς προφυλάξεις, — κι' ὁ «γιατρός» Σπίλετ δεικνύονταν 'ς αὐτὸ πολὺ αὐστηρὸς, — προχωροῦσε κανονικά.

Ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ὁ Χάρμπερτ μποροῦσε νὰ κατεβαίνῃ στὸ ἀκρογιάλι καὶ νὰ νησιεύῃ στὴν Τερψιθέα. Μερικὰ θαλάσσια μπάνια πού ἔκαμε μαζί μὲ τὸν Πέγγορφ καὶ τὸν Νάβ, τὸν ὠφέλησαν πολὺ. Ἐτοί ὁ Κύρος Σμιθ ἀποφάσισε τὴν ἀναχώρησιν καὶ τὴν προσδιώρισε γιὰ τῆς 15 Φεβρουαρίου. Ἡ νύκτες, αἰθριώτατες αὐτῇ τὴν ἐποχῇ, ἦσαν κατάλληλες γιὰ τὴν ἐρευνα, πού ἔπρεπε νὰ κάμουν 'ς ὅλο τὸ νησί.

(*) Ἴδε εἰκόνα φύλλ. 44, σελ. 249.

Ἀρχισαν λοιπὸν τῆς προετοιμασίαις πού ἀπαιτοῦσε ἡ ἐξερευνητικὴ ἐκδρομὴ καὶ πού ἦταν σπουδαῖες, γιὰ τὸ ὅτι οἱ ἄποικοι εἶχαν ὀρκισθῇ νὰ μὴ ξαναγυρίσουν εἰς τὸ Γρανίτινο Παλάτι πρὶν πραγματοποιήσουν καὶ τοὺς δύο τοὺς σκοποὺς. Τοὺς ἔξερχε : ὁ ἓνας ἦταν νὰ ἐξολοθρεύσουν τοὺς κακούργους καὶ νὰ βροῦν τὸν Ἀὐρ-ων, ἂν ἦταν ἀκόμα ζωντανός· κι' ὁ ἄλλος νὰ ἀνακαλύψουν ἑκείνον πού εὐνοοῦσε τόσο καὶ βοηθοῦσε τὴν Ἀποικίαν.

Ἀπὸ τὴ νήσο Λίγκολν, οἱ ἄποικοι ἐγγώριζαν κατὰ βάθος ὅλην τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν, ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι Ἀητονόχι ὡς τὰ κρηώτεια τῆς Σιαγόνος, τοὺς μεγάλους βάλτους τῶν Ταδόνων, τὰ περὶχωρα τῆς λίμνης Γράντ, τὰ δάση τῆς Ἀγαλλίδας, τῆς ὁχθῆς τῆς Εὐχαριστίας καὶ τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ καὶ τέλος τὰ ριζοβούνια τοῦ Φραγκλίου, ὅπου ἦταν κι' ἡ στάνη.

Εἶχαν ἐξερευνήσῃ ἀκόμη, ἀλλὰ ὄχι στὴν ἐντέλεια, τὸ μακρὸ ἀκρογιάλι τοῦ ὄρου Οὐάσιγκτων, ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι Ἀητονόχι ὡς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Σαύρας, τὴν βαλτώδη ἀκροδασίαν τῆς δυτικῆς ἀκτῆς, καὶ τὸς ἀπέραντους ἐκείνους ἀμμόλοφους, πού ἐτελείωναν στὸ μισανοικτὸ στόμα τοῦ κόλπου Καρχαρία.

Δὲν εἶχαν ὅμως ἐπισκεφθῇ καθόλου τῆς μεγάλης δασώδεις ἐκτάσεις πού ἐσκεπάζαν τὴν χερσόνησον Σερπαντίνα, ὅλη σχεδὸν τὴ δεξιὰ ὁχθὴ τῆς Εὐχαριστίας, ὅλη τὴν ἀριστερὴν τοῦ Καταρράκτη, καὶ μὲν μέρος ἀπὸ τὰ ριζοβούνια καὶ τῆς χαράδρας πού ἐσχημάτιζαν τὰ τρία τέταρτα τῆς βάσεως τοῦ Φραγκλίου, κατὰ τὴν ἀνατολὴν, τὴ δύσιν καὶ τὸ βορρῆν, ὅπου πολλὰ βαθεῖα κρησφύγετα θὰ ὑπῆρχαν χωρὶς ἄλλο. Ἐπομένως πολλὰς χιλιάδες ἐκτάρια τοῦ νησιοῦ ἦσαν ἀκόμα ἀνεξερεύνητα.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ διευρυνθοῦν κατὰ τὸ Φάρ-Ούέστ, ὅστε νὰ γυρίσουν πρῶτα ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέρη, πού ἦταν στὸ δεξιὸ τῆς Εὐχαριστίας. Ἰσως θάταν καλλίτερον νὰ διευρυνθοῦν πρῶτα κατὰ τὴν στάνην, ὅπου ὑπῆρχε φόβος νὰ κατέφυγαν πάλι οἱ κατάδικοι, εἴτε γιὰ νὰ τὴ ληλη-

τίσουν, εἴτε γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν. Ἀλλὰ ἡ καταστροφὴ τῆς στάνης ἦταν πιά καμμένη, καὶ τότε θάταν ἀργὰ γιὰ νὰ τὴν προλάβουν· ἡ οἱ κατάδικοι εἶχαν ἐγκατασταθῇ, καὶ τότε πάντα θάταν καιρὸς γιὰ νὰ πάνε νὰ τοὺς κτυπήσουν στὸ ἀσυνόλο τοὺς.

Ἔστι, ἀφοῦ συζητήθηκαν ὅλ' αὐτὰ, ἀποφασίσθηκε τὸ πρῶτον σχέδιον : οἱ ἄποικοι θὰ πηγαιναν, μὲς ἀπὸ τὰ δάση, στὸ ἀκρωτήρι τῆς Σαύρας. Θὰ περπατοῦσαν μὲ τὸ πελέκι κι' ἔτσι θάνοιγαν εὐκολὰ ἓνα δρόμον, πού θὰ ἔβραζε σὲ συγκοινωνία τὸ Γρανίτινο Παλάτι μὲ τὴν ἀκρὴ τῆς χερσονήσου, — ἓνα δρόμον δεκάξῃ ὡς δεκαεπτὰ μίλια μακρὺ.

Τὸ ἀμαξάκι ἦταν σὲ ἀρίστη κατάστασι. Οἱ ὀνάγγηδες, ξεκουρασμένοι καλὰ, μποροῦσαν νὰ περπατήσουν πολὺ. Τρόφιμα,

σκεύη, ἐργαλεῖα διάφορα, μιὰ κινητὴ κουζίνα, φορτώθηκαν ὅλα στὸ ἀμαξάκι, καὶ ὅπλα καὶ πολεμοφόδια, προσεκτικὰ διαλεγμένα ἀπὸ τὸ τέλειον ὄπλοσταςίον τοῦ Γρανιτινίου Παλατιοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ξεχνοῦν, ὅτι κι' οἱ κατάδικοι μπορεῖ νὰ τριγύρουν τώρα στὰ δάση καὶ ὅτι μιὰ τουφεκία εἶνε πρᾶγμα πού εὐκόλως ρίχνεται κι' ὄχι σπανίως πληγώνει. Γιὰ τοῦτο, τὸ μικρὸ στράτευμα τῶν ἀποίκων ἦταν ἀνάγκη νὰ μὴν πάντα ἐνωμένο καὶ νὰ μὴ διαίρηται γιὰ καὶ λόγον. «Ὅλοι μαζί!» θάταν τὸ σύνθημα.

Ἀποφασίσθηκε ἀκόμη νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ὁ Τόπ, ἀκόμη κι' ὁ Ζούπ, ἀκόλουθοι τοὺς ἐκδρομῆς.

Ἡ ἀπρόσβητ κατοικία μποροῦσε νὰ φυλαχθῇ καὶ μονάχη τὴν.

Ἡ 14 Φεβρουαρίου, παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως, ἦταν Κυριακὴ. Ἀφιερώθηκε λοιπὸν στὴν ἀνάπαυσιν καὶ στὴν προσεχὴ. Οἱ ἄποικοι ἐδόξαζαν τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ Χάρμπερτ καὶ γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοὺς ἀπὸ τόσοις κινδύνους, καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ στὸ δύσκολον ἔργον πού εἶχαν τώρα νὰ κάμουν.

(Ἐπταὶ συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ νύκτα ἐπέραςε ἡσυχῇ...

32^α ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, [Συνέχεια, ἴδε σελ. 258]

«Ο πρώτος τὸ φωνάζει με φωνὴ γαϊδάρου, ὁ δεύτερος με φωνὴ πού μολις ἀκούγεται, ὁ τρίτος δὲν ἀπαντᾷ τίποτα καὶ κρύβεται κάτω ἀπ' τὸ θρανίον, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ...»

— Φοίκη! σχολιάζει με γέλια ἡ Ἀγάπη. Κι' ἐξακολουθεῖ:

«Καμία φῶρα, τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος, ἐπειδὴ ἀπέναντι στὸ Γυμνάσιο εἶνε ταβέρνα, κάποια λαντέρνα παίξει κανένα τραγούδι. Ἐμεῖς τότε βρίσκουμε περίστασι γιὰ νὰ περάσουμε τὸ δάσκαλό μας καὶ ἀρχίζουμε νὰ κτυπάμε τὰ πόδια με τὸ ρυθμὸ τοῦ τραγουδιοῦ...»

— Φοίκη! διακόπτεται πάλι ἡ Ἀγάπη. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἀφίνω νὰ προχωρήσῃ.

Πές, πές, μ' ἐπίασε καὶ μένα φοίκη, ὁπλοδὴ ἀνατριχίλα. Ἦταν τώρα με τὴν ἰδέα, ὅτι «ἐν ἡμέρᾳ Φυσικῆς γίνονται τέτοια πράγματα». Ἦταν ἐπίδρασι τῆς πάντα παρούσης Γρίπης; Δὲν ξέρω. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀρχισα νὰ κρυώνω πάρα πολὺ. Κι' ἐπειδὴ ὅταν παρακυνώω ἡ ὅταν παρασταίνομαι κτλ., εἶπα τῆς Ἀγάπης νὰ σταματήσῃ.

— Μὰ ἔχει κι' ἄλλες ἀπαντήσεις αὐτὸς ὁ σωρὸς!

— Καὶ τί λένε;

— Τὰ ἴδια.

— Εἶνε τουλάχιστο καλογραμμένες ἡ ἐξυπνάς σάν κι' αὐτὲς ποὺ διαβάσαμε;

— Ὅχι τόσο.

— «Ε, ἀφισέ με! Κρυώνω.

Πῆρα ξεστά, συνήλθα κι' ἐξακουοῦμε. Τρίτος σωρὸς: Φιλόλογοι, Ἑλληνισταί. Νά, τὸ Θαλασσοπόδι του Στόλου. Δὲν προσηλώνεται στὸν καθηγητὴ, δὲν κρεμνέται ἀπὸ τὰ χεῖλη του, παρὰ δσάκις ἐξηγῇ τὰ δάνατα ἀριστοτεργήματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὰ ἔργα τοῦ Ὁμήρου, τῶν τραγικῶν ποιητῶν, τοῦ Πλάτωνος κτλ. Τίποτα, λέει, δὲν μᾶς δείχνει καλύτερα τὸν πολιτισμὸ ἐνὸς λαοῦ, μῆδὲ ἐποχῆς, ἀπὸ τὴ φιλολογία. Ἡ δόξα τῆς κλασικῆς Ἑλλάδος χρεωστέται στους συγγραφεῖς τῆς. «Καὶ σήμερα, προσθέτει, ἕνας Σολωμός, ἕνας Βαλαωρίτης, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε νίκη καὶ αἰσῆσι ἐδαφική». ἴσως. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι στὸν πολιτισμὸ ὅλα συμβαδίζουν. Ἐθνος ποὺ ἔχει μεγάλη φιλολογία ἔχει καὶ μεγάλη ἱστορία. Ὅπως ἡ Ἑλλάς.

Τῆς ἴδιας ἰδέας ἔχει κι' ὁ Ἑσπερος. Μόνο ποὺ αὐτὸς προσθέτει, ὅτι τὸ μάθημα τῶν Ἑλληνικῶν μᾶς μαθαίνει καὶ νὰ μιλοῦμε καὶ νὰ γράφουμε ὁρθά. «Ὅχι ὅμως ἐπὶ τὴν ἀρχαία γλῶσσα, γιὰτὶ ὁ Ἑσπερος γράφει πολὺ καλὰ τὴ νέα, ὅπως δὲ ὅλοι οἱ καλοὶ Ἑλληνισταί. — Ἡ Χουτφόρτη Ἐλπίδα βερίκει, ὅτι τὰ Ἑλληνικά εἶνε τὸ ἀνθρωπιστικότερον μάθημα. Κανένα ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ μεγαλύτερη καὶ ζωηρότερη ἐπίδρασι ἐπὶ τὴν ψυχὴ καὶ νὰ εἶνε ἐπομένως ὀφελιμώτερον. Με αὐτὸ μαθαίνει κανεὶς πῶς νὰ σκέπτεται ἀπλά καὶ λογικά. — Ὁ Κυπριακὸς Ἀσῆρ φρονεῖ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον, παρὰ νὰ ἐπικοινωνῇς με τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ ἐδόξασαν τὴν Ἑλλάδα. Τί καὶ τί δὲν περιέχει μία σελὶς τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Ξενοφώντος, τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ Πλάτωνος! — Γιὰ τοὺς ἴδιους περίπου λόγους προτιμοῦν τὰ Ἑλληνικά: ἡ Τσελλὴ Ἀσργάνα, τὸ Ἑλλη-

νικὸν Γόητρον, τὸ Γλυκὺ Παρελθόν (ποὺ ἕνας λόγος τῆς ἀγάπης του εἶνε καὶ οἱ καλοὶ βαθμοὶ ποὺ παίρνει πάντα 'ς αὐτὸ τὸ μάθημα), ὁ Λαφροστεφανώμενος Ἡσῶς, τὸ Ναυταῖ τῆς Λήμνου, ἡ Ἑλληνικὴ Λεβεντιά, τὸ Ὁνεῖρα τῆς Κύπρου (ποὺ ἀγαπᾷ καὶ τὴ Λατινικὴ ὡς μητέρα τῆς Ἑλληνικῆς), ὁ Δημ. Βοροπούλου, ὁ Στέφανος Κόνινος καὶ καμιά εἰκοσαριά ἄλλοι. Αὐτοὶ ὅμως, ποὺ δὲν τοὺς ἀναφέρω ἐδῶ, ἂν κι' ἐνθουσιασμένοι με τὰ Ἑλληνικά, δὲν τὰ γράφουν τόσο καλὰ καὶ δὲν ἀξίζουν οὔτε εὐφημο μνεῖα. Ἡ ἀγάπη τους εἶνε ἰδανικὴ καὶ λιγυὰ ἀνεξήγητη...

Ἐξαιρετικὴ, ἀπ' αὐτὸ τὸ σωρὸ, μοῦ ἐφάνηκε ἡ ἀπάντησι τῆς Ἀυτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου. Γιὰτὶ αὐτὴ δὲν περιορίζει τὴν ἀγάπη τῆς μόνο ἐπὶ τὴν ἀρχαία φιλολογία, ἀλλὰ τὴν ἐπεκτείνει, με προτιμῆσι μάλιστα, ἐπὶ τὴν μεσαιωνικὴ καὶ ἐπὶ τὴν νεώτερη. Θανατίζει τὸν Σολωμό, τὸν Κάλβου, τὸν Μαρίνη καὶ πολλοὺς ἄλλους νεώτερους συγγραφεῖς. Θανατίζει τῆς περιγραφῆς τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογέννητου, τὰ μεσαιωνικά δημοτικὰ τραγούδια κτλ. Καὶ προσθέτει: Ἀλήθεια αὐτὰ δὲν τὰ ἐμαθε στὸ Σχολεῖο ἀπὸ τὸ Σχολεῖο ὅμως εἶχε τὴν πρώτη ὠθησι γιὰ νὰ τάγατῃ καὶ νὰ τὰ σπουδᾷ μονάχῃ τῆς. Ἐστὶ τὰ «Ἑλληνικά» τῆς Ἀυτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου εἶνε ὅπως πρέπει νὰ εἶνε: ὁλόκληρα καὶ ὅχι μόνο τὰ κλασσικά, ὅπως νομίζουν οἱ περισσότεροὶ καὶ μάλιστα οἱ καθηγηταί. Συγχαίρω λοιπὸν, ὅχι μόνο τὴν Ἀυτοκρατορίαν τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ καὶ τὸν καθηγητὴ τῆς.

Ἀκόμη ὠραιότερη— ἀλλὰ γι' ἄλλο λόγο, —μοῦ ἐφάνηκε ἡ ἀπάντησι τοῦ Κυανολέου Λαβάρου. Ἀκούστε τὴ καὶ θὰ καταλάβετε τὴν προτιμῆσι μου κι' ἀπ' ὅσα εἶπαμε με τὴν Ἀγάπη ἐπὶ τὴν ἀρχή:

«Πρέπει νὰ χρεωσθῇ κανεὶς πρῶτα τὴν ὀφείλεια ἐνὸς μαθήματος, γιὰ νὰ καταλάβῃ καλλίτερα τὴν ἀξία του. Ὅλα βέβαια τὰ μαθήματα ἔχουν τῆς ὀφείλειές τους, ἀλλὰ περισσότερον πρακτικὴ, ἀλλὰ ἡθικὴ. Ποιὲ ὅμως ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ προτιμῶ τὴν πρακτικὴν ὀφείλεια ἀπὸ τὴν ἡθικὴν, γιὰτὶ τίποτα δὲν ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶνε μὲν γνώστης ἐπαγγέλματος, τέχνης ἢ πρακτικῆς ἐπιστήμης, ἔχει ὅμως βάρβαρον αἰσθήματα.

«Στὴν ἀρχή, τὰ Ἑλληνικά δὲν μᾶρῶσαν καὶ πολὺ, γιὰ τῆς πολλῆς τους δυσκολίας. Ἀμα ὅμως ἀπέκτησα ὀριμώτερη κρίσι, κατάλαβα τῆς πολλῆς ὀφείλειές ποὺ ἀπορρέουν ἀπ' αὐτὸ τὸ μάθημα. ...»

Καὶ τὴν ἐκδέχεται ὅπως μπορεῖ κι' ὅπως ἀπάνω-κάτω τῆς ἐξέθεσαν κι' οἱ ἄλλοι ποὺ διαβάσαμε. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἐξχωρίζει τὴν ἀπάντησι τοῦ Κυανολέου Λαβάρου, εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς, ὁ πρόλογος, ὅπου διατυπώνεται τόσο καθαρὰ μιά ἰδέα σωστή.

Περίεργο πρᾶγμα!.. Ἐτελείωσε ὁ σωρὸς χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ τὴν παραμικρὴν κακοδιαθεσίαν. Οὔτε ζέστη, οὔτε κρύο. Μὴν ἔφυγε ἡ κυρία Γρίπη;—Δὲν τὸ πιστεύω. Ὑποθετῶ μάλλον πῶς τὴν ἀποκοίμισαν τὰ Ἑλληνικά. Ὅπως δὴποτε ἐποφελούμαι καὶ λέω τῆς Ἀγάπης νὰ περάσῃ ἀμέσως στὸν τέταρτο σωρὸ.

Κάματέ τους τόπο! Βγάλτε τους καὶ τὰ καπέλλα ὡς κάτω!.. Εἶνε οἱ Φιλόσοφοι. Λίγοι μὲν διαλέγοντο.

Νὰ ἡ Ἑλλάς τῶν Ὁνεῖρων ποὺ φρονεῖ ὅτι «ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἐδίαβασε καὶ λίγη Φιλοσοφία, δὲν διαφέρει ἀπὸ ἕνα ζῶο». Νὰ ἡ Τσελλοαρσάνα, ποὺ εἶνε κατενθουσιασμένη με τὴν Ψυχολογία καὶ θὰ

ἠθελε νὰ με ἰδῇ γιὰ νὰ... με ψυχολογήσῃ! Νὰ ἡ Φράνλα τῶν Δασῶν ποὺ προτιμᾷ κι' αὐτὴ τὴν Ψυχολογία, γιὰτὶ διδάσκει ἀπὸ τὸν κ. Κουρτίδη. Νὰ τέλος καὶ τὸ Πειρακῆριο, σπουδασμένο, ἔξυπνο καὶ χαριτόλογο ὅπως πάντα του. Τὴν ὥρα τοῦ ἀπάντησι, τὴν τελειώνει με τὴν παρατήρησι, ὅτι γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προτιμῆσι του ἐπὶ τὴν Φιλοσοφία, θὰ τοῦ χρεώζονταν 200,000 λέξεις τὸ λιγώτερον. Κι' ὅμως νομίζω, ὅτι θὰ ἐφθανε κι' αὐτὸ ποὺ λέει ἐπὶ τὴν ἀρχή: «Ζηλεύω τὰ ἄλλα τῆς Ἀκαδημίας ποὺ κατέστρεψε ὁ Σύλλας. Θὰ ἠθελε νὰ ἦμου ἕνα δένδρῳλλο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀκούσαν τοὺς μεγαλύτερους φιλοσόφους, διαλεγόμενους μετὰ τῶν μαθητῶν του. ...» Δὲν εἶν' ὠραῖο;

Ἡ κ. Γρίπη ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμᾷται καὶ περνῶμε σάν τοὺς κλέφτες στὸν ἀκόλουθο σωρὸ.

Μικρὸς κι' αὐτός. Εἶνε ὅσοι προτιμοῦν τὰ Ὁρησκοντικά. Κι' ἀπ' αὐτοὺς ἐγὼ προτιμῶ τὸν Πτωχὸ Φιλομαθῆ, τὴν Βαρομαχὸ Ἑλλάδα καὶ τὸν Δάφνης Στέφανο. Τὴν ἡθικὴν τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ ἐκθειάζουν καὶ οἱ τρεῖς. Γιὰ τὴν καλὴ ἐπίδρασι ποὺ ἔχουν ἐπὶ τὴν ψυχὴ, ἐπὶ τὴν διαγωγή, ἐπὶ τὴν χαρακτῆρα, προτιμοῦν τὰ Ὁρησκοντικά. Καὶ εἶνε γιὰ αὐτὸ ἀξιεπαινοί. Πρέπει μάλιστα νὰ τοὺς βγάλουμε καὶ τὸ καπέλλο, γιὰτὶ δὲν διαφέρουν καὶ πολὺ ἀπὸ τοὺς παραπάνω φιλοσόφους.

Κι' ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, κατεβαίνουμε πάλι ἐπὶ τὴ γῆ. Νὰ ὁ σωρὸς αὐτῶν ποὺ προτιμοῦν τὴ Γεωγραφία. Ὁ πόσιος Γεωγράφος! Ἀν ἦταν κι' ἀληθινὸς, χαρὰ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ δὲν ἔχει κανένα... Τρεῖς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς μοῦ φαίνεται πῶς, ἂν ἠθελαν, θὰ γίνονταν πρῶτης τάξεως:

(Ἐπεται συνέχεια)

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΡΑΚΙ ΚΟΥΤΟΠΟΝΗΡΟ

Κοράκι κουτοπόνηρο
Στὸν ὕπνο του ἔβλεπε ὄνειρο
Νὰ γίνῃ... περιστέρι
Ποὺ νὰ μὴν εἶχε ταῖρι
Σ' ὅλα τῆς γῆς τὰ μέρη.

Καὶ τί ἔκαμε; Δὲ γράφεται!
Λευκὸ, σὰ χιόνι βάφεται!
Καὶ τρέχει ἀπ' τὸ λαγκάδι
Καὶ βολιέει σὲ λιβάδι
Περὶστεριῶν κοπάδι.

Μ' ἀντίς νὰ φάῃ γεννήματα, (*)
Πεντ' ἔξη κάνει βήματα
Καὶ ὀλνεται... σὲ ἀγρίμ
Δέκα μερῶν προφήμι,
Σὰν ὄνειρα... ἐπὶ ζῶμη.

Τὰ περιστέρια ἐφρόζανε,
Χίλια μὰζι ἐχυμίζανε
Καὶ κυνήγαν τὸ τέρας:
Γυῖο μάγισσας μιτέρας
Κορακοπεριστεράς!

Σκιαγμένο, σὰ λημέρια του
Πετάει νὰ βρῇ τὰ ταῖρια του.
Μὰ ὡς τὸ εἶδαν οἱ κοράκια
Λευκὸ, σὰ βορυνολάκοι
Τοῦ ὀλνουνται ὅλοι δράκοι...

Καὶ φεύγει, φεύγει ἀόμα,
Μαῦρ' ὡς νὰ πάθῃ χρώμα
Τὸ πνευτικὸ του σώμα!

1918

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Ὅπως δηλ. τρέφει τὰ περιστέρια. — Σ. Π.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1919

ΠΟΙῆς προσεχούς Δεκεμβρίου ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν» εἰσέρχεται εἰς τὸ 41ον τῆς ἐτος. Εἶνε λοιπὸν καιρὸς νὰ σὰς προσκαλέσω καὶ ἐπισήμως, νὰ ἀνανεώσετε τὴν συνδρομὴν σας, ποὺ λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου.

Με τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν, καὶ κατὰ τὴν παλαιὴν μου συνήθειαν, ἐπρεπε βέβαια νὰ σὰς πῶ τὰ νέα τοῦ 1919. Ἀλλὰ μὴπως τὰ ξέρω κι' ἐγὼ; Αὐτὴ ἡ ἐκδοσις τοῦ «Μὴ με λησμόνει» ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθῇ. Ἐπομένως ὅσον δὲν ἔρχεται χαρτί, καὶ χαρτί εὐθὺν, τοῦ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν ἐκδοσὶν ὅκατελίδου φύλλου με τὴν ἰδίαν τιμὴν τῶν 20 καὶ 25 λεπτῶν, δὲν εἶμαι ἐς θεοῖν νὰ σὰς ὑποχρεώ τίποτε.

Ἐνα μόνον ξέρω: ὅτι ἡ «Μυστη- κώδης Ἠθῶς» θὰ ἐξακολουθῇ νὰ εἰς ἀρκετὰ φύλλα τοῦ 1919, ἡμὰ δὲ τελειώσῃ, θὰ τὴν διαδεχθῇ ἄλλο μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλιῶν Βέρν. Τάλλα πλεον θὰ σὰς τὰ πῶ, ἔστιν ἔλθῃ χαρτί. Δὲν εἰμπορεῖ, βλέπετε, νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἰμπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ τὴν ἀναγνωρίζετε τὴν ἀνωτέραν τιμὴν βίαν, εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ μοῦ χαρίζετε τὴν σας τὴν ἀγάπην, ὅπως ἔως τώρα καὶ καλλίτερα...

Ἡ συνδρομὴ μένει ἡ ἴδια: δρ. 10 μὲν τὸ ἐσωτερικόν καὶ δρ. 12.50 μὲν τὸ ἐξωτερικόν. Καὶ ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἡ ἴδια: 20 καὶ 25 λεπτά.

Δυστυχῶς μένουν τὰ ἴδια καὶ τὰ ὑπέρρογα ἐξοδα τῆς ἐκδόσεως καὶ τῆς συντηρήσεως. Αὐτὰ μάλιστα μεγαλώνουν ὁλοένα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἐκτὸς τῆς συνδρομῆς, καὶ κάθε ἄλλο ποσόν, διὰ τὴν Ἐπαρκείαν τῆς Διαπλάσεως, εἶνε πάντοτε εὐπρόσδεκτον. Κι' ἐν ἄλλο ἀκόμη: Ὅσοι δὲν ἔστειλαν ἀκόμη τὸ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς τῶν διὰ τὸ 1918, (δρ. 2 οἱ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ 2,50 οἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ) ἄς ἐπωφεληθῶν τῆς εὐκαιρίας καὶ ἄς τὸ προσδένουν εἰς τὸ ἐμβάσμα τῆς συνδρομῆς τοῦ 1919.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Διὰ νὰ μείνῃ τώρα τὸν ζῆλον δ. λων αὐτῶν ποὺ θάνανέωσαν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των, θὰ μοιράσω καὶ φέτος Δῶρα ἀξίας 1700 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς πέντε κληρώσεις. Ἡ μία ἀπ' αὐτὰς θὰ εἶνε ἡ Ἐξαιρετικὴ καὶ θὰ γίνῃ εὐθὺς τὴν πρώτῃν ἑβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου. Ἀπ' ὅσους δηλαδὴ ἀνανεώσαν ἤδη ἡ θάνανέωσαν, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918, θὰ κληρωθῇ ἕνας μόνον, ὁ ὁποῖος θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ τοῦ Δανεῖου Κτηματικῆς Πίστews τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀξίας δρ. 100, με τόκον 2,50 ἐτησίως καὶ πιθανόν τιμᾳ κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς καθέμιαν ἀπὸ τὰς ἄλλας τέσσαρας Κληρώσεις, θὰ κερδίσουν 50 ἀριθμοὶ διάφορα Δῶρα, ἀξίας 400

δραχμῶν, γνωστὰ σας ἀπὸ προηγούμενας Κληρώσεις. Ἡ Α' θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου, ἡ Β' τὴν 15 Ἀπριλίου, ἡ Γ' τὴν 15 Ἰουλίου καὶ ἡ Δ' τὴν 15 Ὀκτωβρίου. Καὶ θὰ συμμετέχουν εἰς καθέμιαν ὅσοι θὰ ἔχουν πληρῶς ἐτησίαν, ἐξαμηνίαν, ἢ τρίμηνην συνδρομὴν, ἐκτὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Κληρώσεως.

Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς κάθε συνδρομητοῦ, εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Ἡ δὲ ἀπόδειξις αὐτὴ θὰ πληροφωρῇ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πόσας καὶ ποίας Κληρώσεις δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου ποὺ ἐγγράφηται καὶ τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς του. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ μόνον οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι ἐγγράφοντες συνδρομηταί, εἴτε ἀπ' ἐυθείας, εἴτε διὰ Σεσπαδιόματος, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Δώρων.

Τίποτε ἄλλο!

Δελτία ἐγγραφῆς θὰ σὰς μοιράσω με τοῦτο ἢ με τὸ ἄλλο φύλλον. Ἀλλὰ ξεῦρετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶνε ἀπαραίτητον. Ἐν ταχυδρομικῶν Δελτιῶν, μία ἐπιστολή, εἰμπορὺν ἐξαιρετικὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσουν. Καὶ ὁ ἀσφαλτέστερος τρόπος διὰ νὰ στείλετε τὰ χρημᾶτα, εἶνε ἡ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή.

Ἐμπρός λοιπόν! Σὰς περιμένω ὅλους!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 16ην Ὀκτωβρίου 1918.

ΕΦΙΣΤΩ τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τὴν ἐπιστολήν μου πρὸς κλησὶν κι' ἐλπίζω, ὅτι, ὅς ἐστιν ἡ ἀγάπη σας μετὰ τὴν ἐξέλιξιν καὶ γρήγορ ἀνάνεωσι τῆς συνδρομῆς σας. Ἐλπίζω ἀκόμη, ὅπως ὅλοι ὁ κόσμος, ὅτι ἡ ποσὴν τῆς ἑρμηνείας δὲν ὀκρῇ καὶ ὅτι ἡ συνδρομὴ αὐτὴ ποὺ θὰ κληρώσεται τώρα γιὰ ἕνα τετραεθρὸν ποχὸν φυλλῶν, θὰ εἶνε μεθυσία—ἡ γὰρ, —γιὰ ἕνα πλοῦσιον κι' ὠραῖον ὄκατελίδον, μετὰ τὰ δὲ τοῦ μυθιστορηματικῆς μετὰ ὅλα του.

Πολὺ ἐπικίνδυνον αὐτὴ ἡ ἐπιδημία γρίπης, ποὺ ἀρχίζει νὰ πλύνεται ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Ὅς σὰς συστήσω ἕνα περικὸν, τὸ μόνον ἴσως, ποὺ μοῦ σύστησε καὶ μένῃ ἕνας πολυτέρας γιὰτρός, ὅτι ἡ φωνὴ, ἡ ζέστη, μάλιστα αἰσθάνεται τὸ πρῶτον συνάχι, κουκουλοῦνται καὶ κρεββάττει σὰς κι' ἀνέψετε τὴν σόμπα, καὶ τὸ δωμάτιον νὰ ἔχῃ σταθερὰ θερμοκρασίαν 28 βαθμῶν. Πιάνετε ξεστά κινῶν. Καὶ τὰλλα γιὰτρικά, ἐννοεῖται, ποὺ θὰ διορίξῃ ὁ γιὰτρός. Καὶ μὴ ἐξάσῃθ' ὅτι τὴν πράσσει. Ἡ ζέστη δὲν νὰ γίνον ἐπιπλοκῆς.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Φιζάνους πλησιάζει τὴν τελειώσῃ. Μετὰ δέκα ἡμέρας θὰ ἐτοιμῶ, σὰς χέριαν τῶν συνδρομητῶν, συγγραφῆς, εὐχαριστεῖ ὅσους τοῦ ἔλθαν ὅς, τῶν τῆς συνδρομῆς του; μετὰ

τὴν προθυμίαν καὶ τὸς ποσὸν κολακευτικῆς λόγι.

Ἐπὶ τῆς Ἐπιστολῆς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐδομαδίαν οἱ ἑξῆς: Ἀντὶ, Ἀρτεμῆς Χιωτοπούλου, Πατριῶν Λουλουδῆ, Ἀνδρῶν Πνεύμα, Ἀποστόμτος Χειμῶνα, Κόρη τοῦ Βοννοῦ, Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, Ἀκτινοβολῶν Ἡλιος, Κυθέρεια (πρᾶστικῇ!) Κυανόλευκο Λάβρο, Τηχημένο Τουφέκι καὶ Τραγοῦδὸς τῆς Δευτερίας. — Ἐπὶ τέσσας τὰς πεξαγέλλας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, διὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδων ψευδωνύμων ἀγνίσταται ἡ ἀναστροφὴ, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεώμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α' ἀνήκουν εἰς ἀπόφρα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀτρίμητος Σημιοφύριος, Α. (XX). Ἰσοτέρινο Ἀθῆναι. Α. (ΔΣ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ ποσὸς λέπτει 50. Διὰ τὰς περιλήπον 10 λέπτει 1 ἡμέρα.]

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν τὸ Πειρακῆριον με Δεσ. τ. Χαρο., Πρὸς τὴν Δύση Σημ. τ. Ἀνέσας, Ματωρ. Ἡλιοβ. Ψεύδ. Κουκλ. Νόβρη, Γκροαίελ. Γιαπωνέζαν, Μπερπῶν, Μιρόν, Νέσωνα, Ἀλεξ. Θεοφάνη. — τὸ Θεοφάνη με Δέσπον. Ἰων., Βασ. τ. Βουλγαροκτ. Νικ. τ. Ἀδρ., Πειρακτ., Ἀνταλῶν. Ἀργιοί.

Ἐδελβ., Κικέρ., Ὑπατίαν, Τρισεύγ., Ἀχιλλῶ, Παπάκι, Ἐσπερος, Μανιατοπ., Φοδῶν. — ἡ Ἀποστολαία με Σύμβ. τ. Ἐλευθ., Κόρ. τ. Ἰων., Ἐλπ. τ. Πατρ., Δάκων Χαρ., Χατ. Πορμεν. — ὁ Καπετὰν Λαπάρνας με Ὑμν. τ. Ἐλευθ., Ἐδρ. Φιλοδοξ., Ἰδ. Ἑλλ., Ροϊκαν, Πτερ. Νικ. Γυθισιαν. — ἡ Ὁμηρικὴ Ἰθάκη με Ὁρ. Δειθαδ

(ἔστειλα τοῦ 1907.) Πατριωτικὴν Ἑ-
νωσιν (ἑλὰδα, εὐχαριστῶ· ἔστειλα) Τε-
θραν (θερμὰ συλλυπητήρια· ἔστειλα ἐκ
νέου) Φασκαριμὴν (εὐχαριστῶ· τὸ διο-
ρθῶν σήμερα) Ἡρώα τῶν Δολιανῶν
(ὠρατὸ τὸ βεῖγμα τοῦ ψηφοδέλιου)
Χρυσόμαλλον Ἀέρας (ὄχι τῶν Μ. Μυ-
στικῶν· ναι, εἰς τὸ ὑπ' 343 Ἑλιπο-
σύμφωνον, ὑπάρχει κατὰ λάθος· ἐν γ' ἀντὶ
Ο') Ἀεροναύτην καὶ Γαλαξίαν (ἔχει
καλῶς) Χαμόγελο τοῦ Πόνου, Νίκον
Π. Κεπ., Ὀμηρικὴν Ἰθάκην κτλ. κτλ.
Ι. Τσιρ. Φουστανελλᾶν, Νεράϊδαν
τοῦ Ἑαρος (ναί, νὰ τὰ στείλῃτε).
Ἀνδρεῖο Ἑλληνόπουλο, Ἰδεώδη
Πρόσκοπον, Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα,
Δημ. Ν. Σ. (ἑλὰδα, εὐχαριστῶ.)
Ἡρώα τοῦ Μαραθῶνος, Τρελοα-
σακειάδα (ἔστειλα.)
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἑλὰδα μετὰ τὴν
15 Ὀκτωβ. θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνδεσμὸν τὴν λύσιν με 10 λεπτά,
θὰ λάβῃ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρω-
σιν. Ἐάν δεῖλιν νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ
νομὸν τοῦ εἰς τοὺς Δύτας, πρέπει νὰ ἐ-
πισκεψῇ λεπτὰ 25 εἰς γραμματεῖσμον.)

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντ. Ι. Θεοφιλοπούλου

ΧΡΙ	ΧΕ	ΠΤΙ		
ΣΜΑ	ΜΟΣ	ΕΥ	ΛΑΙ	ΣΜΑ
ΒΑ	ΟΝ	ΓΑ		

Μυστηριώδες.....

β'.) Γρίφος

Ἐστάλη ὑπὸ Κούλας Ἀλ. Ἀλεξάνδρου
Σινᾶ, θίνα, καὶ ἔχει ρακὴ Ν.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φωχὸ Χαμομηλάου
Nrrs - n - crb; - 1 - t - crnr - 1 - 1.

Λύσεις τοῦ 14ου φύλλου

α'.) Κονδυλοφόρος. πέννα, τετράδιον,
μολύβι, μελάνη. — β'.) Τὸ καντῆλι. —
γ'.) La patience vient à bout de tout.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ δρόμο.

— Δοξασμένο Εἰκοσιένα, ποῦ πῆς;
— Στὸ σπίτι σου, Ἰάσο μου.
— Δὲ θὰ μ' εὕρῃς ἐκεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νάρδου Ἀλόν

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱερᾶς Ἱστο-
ρίας.

— Γιατί, Κωστήκη, ὁ Ἀδὰμ
ἐδάγκασε τὸ μῆλο;
— Γιατί... δὲ θὰ βροῖκε μαχαίρι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέστου

Εἰς τὸ σχολεῖον:

— Ἡ Μεσόγειος Θάλασσα... διατί
ὠνομάσθη οὕτω;
— Φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε μακρὰ
ἀπὸ τὴν παραλία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοιτόκαρδου

Ὁ Τοτὸς ρωτᾷ ἓνα παιδί:

— Πῶς σὲ λέγε;

— Τάσο.

— Δοιπόν, τὸ ὄνομά σου εἶνε
ῤῥημα. Τάσω, τάσσεις, τάσσει.

(Γεγονός)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Ἑλληνίδος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 177ου Διαγωνισμοῦ Λύ-
σεων Σεπτεμβρίου—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις
δεκταὶ μέχρι τῆς 21ης Ἰανουαρίου ἀλλὰ
καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ'
ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ,
ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

356. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγριφος

Ὅποιο Ἀντώνη κι' ἂν ρωτήσῃ,
Μία φορὰ θὰ σοῦ τὸ πῇ,
Μὴ καὶ μόνος γὰ νὰ μ' εὕρῃς,
Ψάξε στὴ γραμματικῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ὁρατο Θαλασσοπούλου

357. Στοιχειόγριφος

Χίλια πράγματα σημαίνω,
Ὅπως ἔχω ἂν μάψῃς;
Μέγα ποίημα θὰ γίνω,
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Λεβέντιδος

358. Ἐπιγραφή

Υ Τ Ν Ε Σ Ε
Χ Η Κ Χ Ω Γ
Η Ν Α Ε Μ Γ
Ν Ψ Ι Ι Α Ο

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίας Π. Νικολαΐδου

359-361. Δογοπαίγνια

1. — Μὲ ποῖαν πόλιν χροτοαῖζον;
2. — Ποῖα καμπόλις βρυχάται;
3. — Ποῖα νῆσος ἀέθει;

Ἐστάλη ὑπὸ Κικῆς Γ. Πισσία
362. Μεσοσιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα πέντε νήσων τοῦ
Αἰγαίου, ἀποτολῶν τὴν θεὰν τῆς σοφίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

363. Γρίφος

τ' αὐρ τ'
αὐρ Ε αὐρ
αὐρ Ε αὐρ
τ' αὐρ τ'

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαφροστεφ. Ἡρώος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φυλ. 33 καὶ 34

261. Ἰαπωνία (ἰα, πόνοι, α.) — 262. Μάλα
γάλα. — 263. Κέρας-κόρας.

264 Σ Α Η 265. Πᾶν τὸ λάμπον
Ι Γ Τ δὲν εἶνε χρυσοῦς. —
Κ Γ Σ 266. Τὰ ὑστερὰ
ΠΥΡΑΛΙΣ τιμοῦντὰ πρὸ
Κ Ι Α τα (τὰ εἰς τὰ-ρα
Ο Ο Ι τιμοῦν-τὰ πρὸ τᾶ.)
Ι Σ Σ

267. Σὺ (σὺλ, ὦν.) — 268. Ἰος-ἴον.

269. ΦΑΝΟΣ 270. Ἀρχεσθῆαι μαδὸν.
ΛΑΓΟΣ ἀρχειν ἐπιστήσαι. 271.
ΠΑΡΟΣ Πιπέρι καλὸ (πὶ
ΒΟΛΟΣ περὶ καλόν.)
ΣΥΚΟΝ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 11 ἕως 17 Ὀκτωβρίου
Συνοδευόμεναι με 25 λεπτά

ΑΘΗΝΩΝ: Χρυσοῦς Αἰών. Δ. Ν. Ράνος.
ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ὀλιμμένη Ψυχὴ.
ΒΟΛΟΥ: Τυμμένο Τουφεκί.
ΔΡΑΧΜΑΝΙΟΥ: Ἀκτινοβολῶν Ἥλιος.
ΚΑΡΑΙΤΗΣΣ: Γόρδιος Δεσμός.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἰ. Ν. Κρητικὸς, Κούλα Ἐχα-
δαλοῦπα, Σταματίνα Κροῦσσουκῇ.
ΠΑΤΡΩΝ: Δ. Λαγωνάννης.
ΠΕΙΡΑΙΩΝ: Κούλα Ἀλ. Ἀλεξάνδρου,
Ν. Κατραμάδος, Ἀσκή τοῦ Βέγα.
ΧΙΟΥ: Σταματία Γλυπτοῦ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δυνάματα, κα-
θὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποστελλάντων δεκά-
λεπτον μόνον με τὴν λύσιν τῶν, ἐπέ-
δσαν εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ ἐλήφθη
ὁ Δημήτριος Ν. Ράνος ἐν Ἀθήναις, ὁ
ὅποιος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ
τῆς Νοεμβρίου.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΕΣΣΑΣ ΒΑΛΕΡΑΙΝΑΣ

Τὸ διήγημα καὶ τὸ δῶμα ματὶ εἰς ἓνα
τόμον μ' ἐκτενὴ πρόλογον. — Τυπώ-
νεται εἰς ὀλίγιστα ἀντίτυπα ἐπὶ ὀλλαν-
δικῷ χαρτῶν, διὰ τοὺς βιβλιοφίλους. —
Τιμᾶται δραχ. 5. — Θὰ εἶνε ἐτοιμον τὴν 1
Νοεμβρίου καὶ θὰ τὸ λάβῃ ὅποιος στείλῃ
ἀπὸ τῶρα τὸ ἀντίτυπον πρὸς τὸν κ. Γ. Ξε-
νόπουλον, ὁδὸς Εὐρυπιδ. υ 38, Ἀθήνας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλᾶ
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέσαν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, με παχέα δὲ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με κεφαλαῖα λεπ. 40.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

ΖΙΝΕΤΤΑ, δὲν πῆρα κανένα γράμμα
σα, δυστυχῶς. ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

Προσκοπᾷ τοῦ Εὐξείνου, Κορωνίς
τῶν Ζιζανίων, Μικρὰ Μυστικά δὲν
ἀνταλλάσσω. ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

ΗΡΩΣ ΤΩΝ ΔΟΛΙΑΝΩΝ
Ἐπονηφίος Δημοψηφισμ. 1913

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Βραβεῖα ποιητικῶν Διαγωνισμοῦ: Πρω-
τὸν Νάρδος Ἀλόν. Δεύτερον Τε-
γοῦδι τῆς Λευτερίας. Εὐχαριστοῦμε
καὶ συγκαίρομεν.

ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ, ΨΥΧΗ Τ. ΣΑΦΟΥΣ

ΕΜΠΡΟΣΙ!! Ἀνταλάσσω Διτάρτια,
Ἐπιστολάς, Μ. Μυστικά με συν-
δρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας Ἀθηναίων,
Πειριζῶς, Κλησιᾶς, Ἀμαρουσίου καὶ
Φαλήρων. Διεύθυνσις Περιελέους, 44
Πειραιᾶ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΜΠΕΡΔΕΣΗΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Φωνὴ τῆς Πατρίδος, ἐνόμιζες ὅτι τὰ
μέλη τοῦ Συνδυασμοῦ σου δὲν θὰ
ἀνεκαλύπτοντο ὅτι λαμβάνουσι δύο καὶ
τρεῖς θέσεις, καθὼς, σύ, εἶσαι τὸ Χαμό-
γελο τῆς Νίκης, ὁ Ἀριστάρχος ὁ Σά-
μιος εἰς τὸ Ἑθνικὸν Ὀνειρον καὶ ἡ
Γοργόπτερη Βαρκούλα εἶνε τὸ Ζιζάνιον
τῆς Ἐμπορικῆς, Ζήτη ἡ Ἑλλάς καὶ
ἀδὲα τοῦ Ἑλλητισμοῦ. Ἐπίσης γὰρ νὰ
εἰσέλθῃς ὡς προπαγανδιστὴς στὸ «Βα-
σίλειον», θέλεις νὰ εἶς πολλὰ κροβῆλια.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Ἰολεῦ, τί γίνεται ὁ Ὀμιλος Λεσβι-
κῶν; ἐνανάγησι; Προσκοπᾷ
Εὐξείνου, Κορωνίς, Ζιζανίων.

Ἀδραμυτινοῦλα, ὅποιοι κοροϊδεύει τὸν
ἄλλον κοροϊδεύει τὸν ἑαυτοῦ.
Προσκοπᾷ Εὐξείνου, Βωμός Ἐλεν-
θερίας.

Ἡρωϊκὸ Ὀρακόπουλο, Δημ. Κόκκινε,
δέγεσθε ἀλληλογραφεῖαν; — Ἀσκή
τῆς Δόξης, ποῦ νὰ γίνω; — Ζιζάνιον τῆς
Ἐμπορικῆς, διεύθυνσις πόθεν ἐλήφθη;
Θρακικὸν Ἰδεώδες

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των δι-
εύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀπο-
στέλλοντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν
ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως
δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν φυλλαδίων των.